

THE ROLE AND POSITION OF INTERNATIONAL CONTRACT LAW - PRIORITIES AND BINDING OPPORTUNITIES FOR FREEDOMS OF INTERNATIONAL CONTRACTING

Toshe Panov¹, Mevledin Mustafi²

¹MIT – University – Skopje-

²Internacional Slavic Universitet Gavriła Romanovich Derzhavin Sv.Nicholas

Senior official at the Ministry of Internal Affairs in the Republic of North Macedonia, Skopje

E -mail: adv.tosepanov@gmail.com, mevledin_mustafi@hotmail.com

Stručni članak

UDK / UDC 341.9:347.2

Abstract

Private international law and interstate legal character with a foreign element constitute one of the basic challenges of international contracts, in the last era they can also be known as non-traditional or electronic contracts that do not recognize borders and state sovereignty. International and electronic contracts have proven to be very functional, economical in terms of time, cost and implementation in practice for the global economy. The functional character of international contractual law, i.e. its internationalization, is a characteristic phenomenon of contemporary law for international and global economies. These new juridical-civil phenomena are opposed to the internationalization of the market in a general way where the relations between physical persons and legal entities or even individuals, for example, contracts are more and more connected between citizens of different states; foreigners can be owners of things in the territory of other states, family relations can be established between citizens of different states, as contractual relations with foreign elements are otherwise known. Freedom of contract is related to the autonomy of the will of the parties. The issue of the autonomy of the will of the parties in the framework of contractual relations has been and still remains in the sphere of debate in the philosophy of international law. A significant space of this autonomy has been given to the contemporary society and in a substantial point of view the idea of equality and freedom with foreign elements is affirmed. In liberal capitalism, free competition associated with completely liberal economic initiatives is affirmed. Therefore, the contracting party is free to assume obligations, which means that the binding power of the contract is created by the will of the parties and not by national law but by international law. Each state within the sphere of its sovereignty can autonomously decide that for some relations, the national law is applied, but the free will of the parties applies to the contractual law and enables free implementation between the parties with a foreign element.

Keywords: Agreement, obligatory law, contract, foreign element, international, business practice, convention, equality between the parties, legal order, value circulation, international contract law, market economy, etc.

JEL classification: K33

1. ПРАВО КАО ИЗВОР МЕЂУНАРОДНОГ ПРИВАТНОГ ПРАВА У СТРАНОЈ ДРЖАВИ

Право као извор међународног приватног права у страним земљама, за разлику од закона као извора норми других позитивних грана права, правног система земље, има посебан значај. Овај значај се види из чињенице да закон који садржи норме ове правне гране у страниој држави може регулисати исте правно-грађанске односе са страним елементом, чиме се уређују и норме међународног правно-грађанског карактера домовине државе и чије је признање од власти матичне државе претпоставка за коришћење неких института, иначе, норме међународног приватног права, у свим државама, нису усклађене посебним законом.

2. ЧИЊЕНИЦЕ СА КОЈИМА СЕ ПОИСТОВЕЋУЈЕ СТРАНИ ПРАВНИ ПРИВАТНИ ЕЛЕМЕНТ

Важно је истаћи да се улога и функција међународног приватног права заснивају на чињеницама које идентификују страни приватноправни елемент и чине други, општи елемент формирања и имплементације норми ДНП-а, чињенице које чине утврђивање присуства страног елемента у конкретном односу у којем он постоји и разлози за постојање страног елемента у том правном односу и утврђивање да ли постоји или не страни елемент. Класификација чињеница на основу којих настаје страни приватно-правни елемент дефинисана је у следећој категоризацији; Чињенице на основу којих се ствара страни елемент у Субјекту. Они су држављанство и пребивалиште за физичка лица, а држављанство за правна лица. Чињенице на основу којих настаје страни елемент у објекту су место где се објекат налази и припадност примарног превозног средства. Чињенице на основу којих настаје страни елемент у права и обавезе су: место где је склопљен уговор, место где је уговор испуњен, седиште суда. Одлучујуће чињенице су трећи елемент формирања и имплементације норме ДНП, чија је улога утврђивање конкретног правног поретка, чије ће се норме примјењивати за рјешавање конкретног правног односа са страним елементом. Они одређују по којим нормама ће се конкретно питање решавати.

Избегавање одлучних чињеница је последњи елемент формирања и спровођења норми ДНП-а, који се састоји у томе да није увек потребно поступати онако како је утврђено одлучним чињеницама, односно не треба увек примењивати надлежни закон, јер се не може применити ако орган сматра да ће непримењивањем заштитити правни и друштвени систем земље, а у циљу заштите тамо где орган избегава одлучне чињенице. Правни начини регулисања приватноправних односа са страним елементима. Постоје два начина да прилагодите МЈП са страним елементом:

Директан по којој се МЈП-са страним елементом увек регулишу применом само закона државе државе *Lex fori*. Директни инструменти су правне норме које непосредно регулишу правни однос у целини.

Индириктан је карактеристичан за ДНП, према којем се МЈП не регулише директно, али се одређује да ли ће бити уређено по закону државе или по праву друге државе. Њени основни инструменти су Правила о сукобу интереса која одређују конкретан однос на основу којег ће се закон решавати. Ове норме не регулишу правни однос већ само усмеравају надлежно право које се мора применити за решавање конкретног питања. С обзиром на то где се

налазе, разликујемо три групе држава. Прву групу чине оне државе које имају посебне законе о међународном приватном праву. Њихов број је мали (посебни закони о међународном приватном праву. Њихов број је мали (постоје такви закони, на пример, Пољска

Друга група углавном укључује већину земаља Чешку, Словачку, Тајланд итд.). Трећу групу чине земље у којима се правне одредбе међународног приватног права налазе у различитим законима, као што је Бугарска, Мађарска, Република Кореја итд. Поред наведених аката, постоје и такозвани неименовани или нетипични акти, који су одобрени од стране институција ЕУ и који су ван секундарних извора. Такви су; интерни акти институција који се баве њиховом унутрашњом организацијом и функционисањем, тзв. меко право као што су: Резолуције Савета или Комисије које изражавају одређене политичке ставове или правце развоја националних правних система, различити кодекси, стратегије, деловање програме Комисије за различите области заједничких политика ЕУ. Посматрано у овој призму, оцењујемо да су сви домаћи и међународни правни лекови део система приватног права који је загарантован законодавством и међународним конвенцијама о делатности и питањима слободног кретања роба и других националних права и од момента када се елемент страног је изражено међународно приватно право.

3. УЛОГА И ФУНДАМЕНТАЛНОСТ ПРИВАТНОГ ПРАВА, ИСТОРИЈА И УСПЕШНО ДЕЛОВАЊЕ ВЕТНС

Споразум предвиђа као комплементарне циљеве у успостављању заједничког тржишта, афирмацију националног законодавства у обиму неопходном за његово функционисање, стварање Европског социјалног фонда (за унапређење могућности за рад и побољшање животног стандарда), успостављање Европске инвестиционе банке (како би се олакшао економски развој Заједнице). Овај споразум има карактер оквирног споразума и садржи општија начела за заједничке тржишне политике као и процедурална правила за овлашћења заједничких органа. Тако се институцијама ЕЕЗ-а даје аутономија да дефинишу и спроводе политике у сфери економских односа Заједнице. Иако се ради о неименованим актима, који у принципу немају правно дејство, могу изазвати и правна дејства. Позивајући се на одредбе уговора ЕУ, Европски суд правде у вршењу својих овлашћења такође се заснива на неписаним изворима, као што су; некодификована правила настала судском праксом, општа правна начела, основна људска права и слободе и обичајна правила.

4. ПРАВНО-ГРАЂАНСКИ ОДНОСИ СА СТРАНИМ ЕЛЕМЕНТОМ И ОДНОСИ У КОЈИМА ПОСТОЈИ СУКОБ ЗАКОНА

Према најближем становишту, међународно приватно право се састоји само од правно-грађанских односа са страним елементом, чак и оних односа где долази до сукоба закона; такође уређује неке правне административне извештаје под овим мислимо (извештаји о држављанству и правном статусу странаца), они су такође регулисани нормама грађанскоправног статуса странаца и „подударна надлежности“ као и неким нормама међународног плаћања . Однос између мира и међународног права се теоретски може врло лако дефинисати. Правда је највиши и најмирнији облик решавања сукоба јер комбинује ненасиље са правдом. Дакле, закон с правом поседује другу страну континуума решавања сукоба, ову страну против рата.

Право на кодификацију не значи право на стварање. Стога међународно право често постаје предмет критике, да описује и чува релевантан статус немира. Ово је само делимично тачно и само ретроспективно – оправдано. У ствари, постулација чистих идеала не би имала много смисла. Пошто у међународном систему не постоји законодавно и санкционо тело, онда међународно право може само у писаној форми да одреди шта државе које учествују у овом систему сматрају обавезним. Документовање напретка у писаној форми је додатни корак напред. Али осим тога, да ли је међународно право имало своје резултате који директно утичу на мировни процес?

Прво је у међународну политику увео метод решавања сукоба путем судских одлука, а са Сталним арбитражним судом из 1989. године, Сталним међународним судом из 1929. и Међународним судом створио одговарајуће инстанце.

Друго, иако само са неколико правила, дефинисаних у статутима Лиге народа и Уједињених нација, међународно право је развило теоријске правце за мирну трансформацију неправедних ситуација. И треће и последње, развојем нових система правних норми, отворио је пут даљем писању међународног права, које је највећим делом претходи конкретним околностима и свести времена. То је заслуга, која је констатована пре свега после Другог светског рата у контексту Уједињених нација. Наравно, може се тврдити да су прва два од ових резултата заслуге држава, иако уз допринос међународног права, које је персонификовано кроз науку међународног права. Док се трећи резултат искључиво приписује њој. Али и политички интереси имају свој удео у даљем развоју међународног права: – европски пацифизам века. 19. на пример, што је пресудно утицало на стварање међународних судова и међународних арбитражних судова; – Трећи свет, који је натерао међународно право да укључи право на развој. У концепт међународног права, који ће се овде и даље задржати као скраћеница, укључени су многи актери: - државе, наука међународног права, групе заинтересованих страна. Они се међусобно интегришу у својим настојањима да ограниче или елиминишу употребу насиља у међународном систему регулисањем интеракције.

5. ВРСТЕ РЕЦИПРОЦИТЕТА ПРЕМА ПРАВНОЈ САДРЖИНИ

Формални реципроцитет постоји када држава и страна држава изједначе странце и држављане земље у погледу остваривања конкретних права. Формални реципроцитет заснива се на принципу реципрочног националног третмана, односно да су странци и правни акти стране државе у земљи земље у погледу остваривања приватних права равноправни са грађанима земље, под условом да грађани државе у дотичној страни држави су равноправни и са грађанима те земље. Дакле, формални реципроцитет гарантује једнакост у истом третману, сходно томе елиминише дискриминацију према националности, али не гарантује пуну међународну равнотежу у погледу остваривања специфичних права.

Материјални реципроцитет омогућава странцима да остварују иста права која грађани земље могу остварити у страни земљи. Дакле, у овој врсти реципроцитета, странци нису равноправни са држављанима земље земље, већ могу уживати иста права која грађани земље могу уживати у страни држави. У материјалном реципроцитету, третман странаца може бити повољнији или неповољнији од третмана грађана државе у земљи. Критеријум

за обим права која странци могу да остваре у земљи није држављанин државе у земљи земље, већ држављанин државе у страниој држави.

Ефективни реципроцитет омогућава странцима да остваре одређена права у матичној држави, ако држављанин те земље може да оствари та права у страниој држави, у обиму и на начин који се примењује у страниој држави. Да би се утврдило постојање реципроцитета, мора се потврдити да су држављанима земље у страниој држави призната иста приватна права према врсти и износу који је држава државе спремна да додели грађанима одређена страна држава. земља. На тај начин, проблем постојања реципроцитета више није правно питање, већ се претвара у чињенично питање.

Реплика у међународном приватном праву је институт избегавања надлежних норми (одлучујућих чињеница), односно инструмент исправљања сукобљених норми од стране државних органа државе. Реплика је највише изражена у остваривању грађанских права странаца и у признавању и извршењу страних судских и арбитражних одлука. Одговор се изражава и у случајевима када судија или било који други орган земље не признаје одређена (релативно резервисана) права странцима, не прихвата надлежност страног суда или не признаје његове одлуке или не примењује страно право. . које треба применити по колизионим нормама државе државе, из разлога што ни страна држава не признаје нека права грађана државе државе, не признаје одлуке својих судова и не признаје. примењују своје законе.

6. РАЗЛОЗИ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ РЕЦИПРОЦИТЕТА

У области сукоба надлежности реплика се примењује у односу на признавање и извршење страних одлука. Такође се понекад примењује на јурисдикцију познату као ретортивна надлежност форум реторсионис. У признавању и извршењу страних одлука реплика се примењује у случајевима када не важи реципроцитет међу државама, што државе обично постављају као услов. У области грађанских права странаца, одмазда се често примењује на два начина. У првом случају примењује се када страна држава не поистовећује држављане матичне државе са својим грађанима у погледу остваривања приватних грађанских права, док матична држава то чини. У другом случају, одмазда се примењује када су грађани земље у страниој држави дискриминисани у остваривању приватних права у односу на странце из других држава, затим у случају узнемиравања и малтретирања грађана земље. у страниој држави, одбијање пружања правне помоћи, изручење, у случајевима кривичног гоњења и сл. Спровођење Реторте обично одобрава влада посебном одлуком. У међународним односима важи правило да држава према којој се одмазда примењује, ако је зауставила дело које је изазвало примену одмазде, заустави његово спровођење.

7. НАЈЗНАЧАЈНИЈИ РЕЗУЛТАТ МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА ЛЕЖИ У КОДИФИКАЦИЈИ Његових ПОСЕБНИХ ФАЗА, КОЈЕ ПРАТЕ МИРОВНИ ПРОЦЕС.

Основни концепт на коме се заснивало модерно међународно право био је концепт реда. То није резултирало укидањем рата, већ „бригом“ према њему (Карл Шмит). Наређење, будући да је било невојно, одлучно је ишло у прилог миру. Са ограничењем и регулисањем рата, ужаси необуздане употребе такође су се смањили насиља. Рат је постао познато оруђе политике, које се може користити на ограничен начин и имаће ограничен успех. Његова

употреба је кодификована класичним међународним правом, које је било на снази до Првог светског рата. Ово није садржало мировну стратегију у правом смислу те речи, већ је регулисало употребу рата, одражавајући тако интересе територијалне државе и апсолутизма, који су били мање оријентисани на уништавање земље и људи него на њихово стицање. У ту сврху могу се користити не само насилна већ и ненасилна средства.

8. САВРЕМЕНО МЕЂУНАРОДНО ПРАВО ЈЕ РАЗВИЛО УГОВОРНУ ПРАКСУ

Међународно право савременог доба развило је у односу на овај разговор колоквијум, компромисни споразум, али и господаре судбине. Најважнији од ових алата био је споразум, односно компромис. Његов ранији значај као мировне стратегије не треба прецењивати. Ако се споразум није могао постићи ненасилно, онда је рат увек био доступан као прихваћена алтернатива. Њен положај као „ултима ратио регис“ био је неспоран у иус публицум еуропаеум. Државе и људи који су у њима живели сматрани су приватном својином кнежева, чији су међусобни односи били регулисани међународним правом. Принчеви нису оличавали државу, већ су је формирали — како је то рекао Лудвиг КСИВ у својој класичној формули. На тај начин је међународно право као стратегија оријентисано и организовано на консеквентан начин. Међународни односи модерног доба у развоју, у мери у којој су били политички релевантни, одигравали су се између принчева. Друштвене средине су, заправо, биле погођене свим овим, али ипак селективно. Сам рат није захватио целу земљу, већ само неке мале, ограничене делове. С друге стране, као што се може утврдити из развоја односа у оквиру економске размене, међу различитим друштвеним срединама готово да није било интеракција вредних помена. До века У 19. веку коњ је био најбрже средство за промет и комуникацију. Ово је заузврат ограничило учинак рачуноводства за сопствене ентитете. Само на таквој друштвено-државној основи било је могуће да рат и мир у политичкој и правној свести савременог доба стоје раме уз раме као једнаки.

То није одмах променила ни Француска револуција, која је суверенитет принчева заменила суверенитетом народа. Он није укинуо посредовање појединца, чак је у почетку ојачао надлежност спољне политике политичких система. Они су заступали претензије државе према онима друге државе, а да би гарантовали сигурност захтевали су зависност од своје владавине. Али то је већ морало бити функционално аргументовано, а то је последица суверенитета народа. Успон појединца кроз Француску револуцију на тему политике био је све више праћен захтевом за очувањем његове егзистенције. Овај захтев је првобитно био постављен само у случајевима рата, што је представљало изузетак, када су истовремено престајале и одбрана и амбиције државе; и тако се *ius in bello* проширило. Али ова потражња се након тога проширила века. 19. у читавом спектру политике. Управо то елиминисе једнакост у рангу рата и мира, проглашавајући мир примарним нормативним стањем међународне политике и тиме дефинитивно делегитимишући употребу насиља у међународном систему.

Овај процес демократизације, који је отворила Француска револуција, довео је до тешкоћа века. 19. века, убрзано у в. 20. и још увек недовршен очито поприма форму развоја међународног права. Париска декларација о поморском праву проширила је *Ius in bello*, рађајући међународно хуманитарно право. Овде је по први пут постало очигледно – што је касније показано на Првој конвенцији Црвеног крста у Женеви 1864. и пре свега у Хашким

ратним прописима из 1907. – да појединац поседује основна права, која не смеју да буду посредована државе, али треба да буде поштован од ње.

Рађање пацифистичког покрета у 19. веку, који је такође пратио процес демократизације, све више је захтевао да се рат напусти и замени мирним средствима за решавање сукоба. Линија развоја међународног права отишла је даље са формулисањем Женевског протокола од 1924. до 1928. са Келог пактом, који је коначно формулисао одрицање држава од рата као инструмента националне политике. Али заслуга је пакта што је документовао трансформацију свести, чиме је сигнализирао крај иус ад беллум, тог налета развоја свести током Другог светског рата који је учинио, под вођством Уједињених нација у члану 2, број 4. Повеља, да забрани не само рат, већ и употребу војног насиља.. Дакле, о регулисању сукоба, предвиђеном Повељом Уједињених нација, треба разговарати у контексту Међународне организације, а не у контексту међународног права.

Али међународно право није само кодифицирало споразуме између држава, већ и њихов консензус. Такође је покушала да успостави институције за нормативно регулисање сукоба на међународном нивоу, које би биле сличне или аналогне домаћим правним државним институцијама. И на Хашким конференцијама, за време Лиге народа и на почетку Уједињених нација, изазвали су велику пажњу, али су од тада упадљиво запостављени. Даљи развој међународног права кроз формулисање нових принципа и норми, као и допринос науке међународног права, посебно се јасно види у покушају да се људска права фиксирају на међународном нивоу као право силе. У ствари, поменути су и у Повељи Уједињених нација: у преамбули, у члану 1, поглављу 3 и коначно у члану 13 Повеље. Објављени су 10. децембра 1948. године у Универзалној декларацији о људским правима Уједињених нација. Али њихова трансформација у обавезујуће међународно право постала је могућа тек 1976. године, када су на снагу ступила оба „Пакта о људским правима” о грађанским и политичким правима и економским и социјалним правима. Тиме су, бар за потписнице ових конвенција, људска права претворена у важеће законе, иако саме државе одлучују да их поштују.

Ограничења која из тога произилазе су значајна, пре свега у погледу остваривања практичног поштовања људских права. Али подједнако значајан је напредак постигнут кроз ове две конвенције. Овај напредак документује постојање опште правне свести, која разбија вертикалну структуру међународног система и чини суверенитет држава релативном. У том напретку, појединац је постао субјект политике са стварним правима и потраживањима, која се не могу смањити државном влашћу. Оне су израз чињенице да упркос социо-културној разноликости постоје основни политички интереси који су исти за све људе на свету. Да се ови интереси ујурбано артикулишу, показује ново политичко буђење човечанства, показује чињеница да је формирана бар једна основна политичка норма која захтева да се поштује на светском нивоу. Формулисање ове основне норме и њено уздизање у међународну норму представља једну од најважнијих заслуга међународног права и научника међународног права који су дали допринос у том правцу. Промењене норме доводе до промене свести и тиме утичу на понашање, додуше на индиректан и дугорочан начин, а последично доприносе миру. С друге стране, кодификацију међународног права и његов даљи развој не треба прецењивати са функционалне тачке гледишта. Најважнији разлози за то су већ поменути. Међународно право јесте и остаје закон консензуса, који зависи од тога шта прихватају државе учеснице. Њен допринос миру може бити онолико колико чланови система дозвољавају. Они су ти који треба да одлуче да ли иу којој мери међународно право

може да унапреди мир. Важна компонента мировног образовања, поред решавања „индивидуалних дефицита мира“ као што су предрасуде, је и преношење ставова у функционисању друштава (ниво 2) и у међународном систему (ниво 3). Ово снажно наглашава чињеницу да су нивои узрока рата међусобно испреплетени, а са њим и стратегије мира. Што се тиче нивоа друштва, успешна демократизација је овде најефикаснија мировна стратегија. Класичан аргумент за тежњу да се сукоби решавају мирним путем у демократији, како га је формулисао филозоф Имануел Кант у свом делу „О вечном миру“, гласи: Ако не одлучују краљеви, већ сви грађани, да ли треба да буде рата или не, онда би проратна одлука била мање вероватна, јер су управо грађани ти који су погођени и који пате од рата благостања. Сиромаштво и неправедна расподела важни су узроци рата. Онај ко има више ризикује да изгуби више у рату. Ова стратегија се не може ограничити на друштвени ниво (мање у ери глобализације). Централни фактор у повећању просперитета је слободна трговина, а ефекат размене и све ближих трговинских односа који промовишу мир је неоспоран.

9. НИВО МЕЂУНАРОДНОГ СИСТЕМА ЧИНИ ЦЕНТАР НАУЧНОГ ИСТРАЖИВАЊА МИРА И СУКОБА

Дакле, унутар овог фрагмента, мировне стратегије, постављене на овом нивоу, су у центру. Основни проблем лежи у чињеници да – за разлику од друштвеног нивоа, не постоји инстанца која поседује монопол на вршење легитимног насиља. Другим речима: нема светске државе, односно нема оног ко би могао да натера државе да се понашају у складу са законима, као што држава може да ради са својим грађанима. Из тог разлога, политичке науке говоре о „природној анархистичкој држави“ међународног система. Задатак мировних стратегија је да ограниче ово природно стање и несигурност која из њега проистиче. Теорија мира од својих почетака бави се овим питањем, које је ставило на расправу два решења: Дакле, међународно право и, пре свега, међународне организације су развијене да директно утичу на интеракцију између политичких система. Мировна политика је у даљем развоју ових институција, у јачању њиховог утицаја – као гаранције мира – на интеракцију, као и у отклањању разлога који би довели до употребе организованог војног насиља, а ови разлози проистичу из структуре система. Политика мира, која настоји да институционализује процедуралне моделе смањења војног насиља и повећања дистрибутивне правде, значи да прво захтева слабљење карактеристичног квалитета међународног система, а затим успостављање управљачких и економских структура које би елиминисале импулсе ових специфичне области за употребу војног насиља“. осмишљавање и оснивање међународних организација били су експлицитно усмерени на елиминисање или смањење насиља. Овде се мора успоставити компромис и дијалог чак и о надлежностима. међународни систем и квалитет потпуне неизвесности, одлучујуће у примени насиља, али је упркос томе смањило, између осталог, гаранцију права на постојање сваког учесника; а са тим је пао још један разлог за употребу насиља“.

ЗАКЉУЧАК

У закључку, можемо нагласити да се у глобализованом, сложеном и међузависном међународном систему значај и факторизација међународног приватног права данас сматра неоспорним елементом чија се валидност све више карактерише. Овај аргумент одражава важност теоријског приступа либерализма међународном приватном праву, који се више фокусира на проучавање међународног права, морала и међународних организација него само на моћ, видећи их као фундаменталне елементе у објашњењу међународних догађаја. Развој међународног права се не карактерише изоловано од других процеса или дисциплина које карактеришу међународни систем, већ је под дубоким утицајем и обликовањем политике, друштвеног поретка, економије, инфраструктурног развоја и географије стварног света на који се сматра применљивим.

С друге стране, на политички поредак, међународну безбедност и светску економију у великој мери утичу правни процеси стварања, развоја и примене међународног приватног права. Сходно томе, сасвим је логично мислити да је пракса међународног права уско повезана са уметношћу дипломатије, међународне политике, међудржавних односа, као и остваривања правно-грађанских права својинске природе. Циљеви управљања међународног карактера остају истовремено и услови мира. У Сенгасовој теорији мира, циљеви државе и циљеви власти су уједињени кроз цивилизацијски шестоугао, који изнутра означава добар ред док се споља показује да је способан за мир. Систем организованог ненасиља може се превазићи само у оквиру цивилизацијског пројекта. Овде, кроз разматрање оних услова који омогућавају унутрашњи мир у савременим индустријским друштвима западног типа, настају одлучујуће димензије мирног цивилизацијског пројекта. Кроз разматрање оних услова који омогућавају унутрашњи мир у савременим индустријским друштвима западног типа, појављују се одлучујуће димензије мирног цивилизацијског пројекта. Постоје неки заједнички правни елементи формирања и примене норми међународног приватног права, на шта нас упућује досадашње искуство изградње ове правне гране у националним и међународним размерама. Међународно приватно право остаје важна област права због своје природе и утицаја процеса глобализације и интеграције.

ЛИТЕРАТУРА

- НПАА Национална Програма за Усвојувањето на Правото на ЕУ. (2016, March 17). Секретаријат за европски прашања.
- Jürgen Basedow, (2013) 'The Law of Open Societies –Private Ordering and Public Regulation of International Relations'
- P. Vlas '(1910-2010), On the development of private international law in netherlands from Asser Days to the Codification of Dutch Private International Law'
- H Muir Watt (2001) 'Evidence of an Emergent European Legal Culture: Public Policy Requirements of Procedural Fairness Under the Brussels and Lugano Conventions'.
- Michael Wilderspin and Xavier Lewis(2002) стр.290, 'Les relations entre le droit communautaire et les règles de conflits de lois des Etats membres.
- Rothwell and Stephens (2010), The International Law of the Sea, стр 434
- Договор за ЕЕО од 25.03.1957 год, Рим